

at vi fik det ene og det andet, saa vi under de vanskelige Forhold kunde blive ved at være deres gode Leverandør. Det førte med sig, at jeg under en stadig Pressen paa fra netop deres Side, som paa en vis Maade vilde os vel, gjorde alt, hvad jeg kunde, for at ingen skulde kunne sige om Selskabet, at det vedblivende var tysk eller havde tysk Kapital. Jeg ved, at da jeg kom hjem fra disse Rejser i Sommeren 1915, henvendte jeg mig gentagne Gange til Landmandsban- ken og bad den gennem sine Forbindelser i Tyskland gøre alt, hvad den kunde, for at samle den Kapital op, som endnu laa dernede, og befordre den saa hurtigt som muligt tilbage hertil, hvor det viste sig, at det stigende Marked var i Stand til at absorbere den.

Paa den Maade er jeg kommet ind i de Konsortier. Ad hvilke Krogveje de er gaaet, er det mig ganske umuligt at udrede, og Kommissionen har vel heller ikke ment, at det kunde udredes. Men een Ting ved jeg med Sikkerhed, at min eneste Forudsætning for Deltagelse i disse Konsortier har været den, at det var medvirkende til at bringe Kapital hjem til Landet, og jeg ved ogsaa med Sikkerhed, at det var paa den Tid, da disse Konsortier virkede, at den danske Aktiekapital og Obligationskapital vandrede tilbage til dette Land. Jeg havde min Opmærksomhed i allerhøjeste Grad henvendt paa dette Forhold; jeg konfererede derom ikke alene med Landmandsbanken, jeg konfererede ogsaa jævnlig derom med Privatbanken, Direktør Clausen erindrer tydeligt de Samtaler, vi har haft derom, og han mener efter sine Notater, at den sidste Gang, jeg har talt med ham om dette Forhold, er netop den 9. Marts 1916. Ved det Tidspunkt skred jeg til Ophævelse af Konsortiet, fordi jeg med Bestemthed mente, det med god Samvittighed kunde gøres paa dette Tidspunkt, og samtidig var det desuden kommet saa vidt, at det for mig var behageligt at faa Konsortiet ophævet, fordi jeg derved mente at kunne, om ikke sætte en Stopper for, saa dog lægge en Dæmper paa den Stigning i Aktiekursen, der nu var i Gang. Hvis jeg skulde have haft den Hensigt at berige mig selv i særlig Grad, havde det vel ikke været særlig klogt af mig at gaa ud af Konsortiet netop paa dette Tidspunkt, da Stigningen var saa stærk.

Saa kommer de fire Maaneder indtil Interviewet. Om dem vil jeg gerne sige, at det var i den Tid, hvor Aktierne begyndte at stige saa stærkt, og hvor det blev et almindeligt Samtaleemne Mand og

Mand imellem, om man ikke kunde gøre noget for at stoppe dette. Nu kan man sige, at det vedkom ikke mig, det vedkom ikke Direktørerne, men det gjorde det nu alligevel. Tiden har jo udviklet sig anderledes, end vi troede, den vilde, men den Gang var det noget helt nyt at se det, man administrerede, det, man havde med at gøre, vokse op som en Blære paa en saadan Maade, at man skulde staa til Ansvar for noget, som man mente ikke var til Stede. Derfor har jeg talt med mange Mennesker, om man ikke kunde gøre noget, om der ikke var noget Middel imod dette her. Imidlertid var der mange, der fra-raadede mig at gøre noget og sagde: Det er en Hvepserede at stikke sin Næse i, og den skal du holde dig væk fra! Jeg havde maaske ogsaa ladet være at gøre noget, hvis det ikke i Dagene umiddelbart før Interviewet var blevet sagt mig fra forskellige og paalidelige Kilder, at nu skulde Aktierne smækkes op i 500. Saa tog jeg en pludselig Beslutning og lod mit Interview gaa.

Nu er der sagt, senest i Gaar af det ærede Medlem Hr. Rode, at det var ganske uforsvarligt, og hvad vilde de Folk have sagt, som læste mit Interview, hvis de vidste, at jeg saa kort i Forvejen — fire Maaneder i Forvejen — havde solgt mine Aktier til en Pris, der laa højere end den, som det ærede Medlem Hr. Rode mente, at jeg angav i Interviewet? Jeg fortryder, at jeg ikke endte mit Interview med at sige: Jeg har solgt mine Aktier, nu kan I gøre, hvad I vil, og jeg har solgt dem i saa og saa meget! Jeg har flere Gange haft Lejlighed til at modsige, at jeg skulde have angivet en bestemt Pris for Aktierne i det Interview. Det havde jeg ikke; det, jeg gjorde, var paa Basis af det kort forinden offentliggjorte Aarsregnskab at sige: Skibene er saa og saa meget værd, vi har saa og saa mange andre Værdier og saa og saa meget i rede Penge, og det er tilsammen saa og saa meget; det ved jeg, vi har, men for Resten kommer det an paa, hvorledes Forholdene bliver, hvorledes Chancerne udvikler sig.

De Angreb, der blev rettet imod mig for fjorten Maaneder siden, eller hvor meget det nu er, angaaende dette Interview, var af en for mig i høj Grad ærekrænkende Natur, og jeg sætter Pris paa, at det ærede Medlem Hr. Rode, selv om han anser mig for en inferior og en i visse Henseender, i alt Fald som Minister, uværdig Person, dog ikke hævder disse ærekrænkende Angreb overfor mig. Det ærede